

Arrest

nr. 57 109 van 1 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 14 december 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché P. WALRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 januari 2010 het Rijk binnen en diende op 6 januari 2010 een asielaanvraag in. Op 7 december 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil afkomstig uit Manipey in Jaffna-district in Sri Lanka. Tot 2002 werkte u in een winkel waar saree's verkocht. Tot 2005 bleef u werkloos in Manipey. U kwam niet veel buiten omdat u schrik had om door vrienden te worden uitgelachen. In 2005 kreeg u het aanbod om in Killinochi bij een oom te werken. U ging daarop in en vertrok naar Killinochi. In januari 2009 werd Killinochi door het leger ingenomen en werd u door het leger opgepakt en meegenomen naar een opvangkamp in Vavuniya. Daar werd u meermaals ondervraagd om uit te zoeken of u banden had met "LTTE" (Liberation Tigers of Tamil Eelaam). U werd in het kamp niet mishandeld omdat u daar samen verbleef met uw oom. In juli 2009 betaalde uw oom smeergeld aan een militair waardoor u uit het

kamp kon vertrekken. U vreesde immers omdat u uit Killinochi kwam later in de problemen te komen en mogelijks te worden gedood. U nam vanuit Vavuniya samen met een reisagent de trein naar Colombo. In Colombo nam u onmiddellijk de bus naar Neercolombo, waar u verbleef in het huis van de reisagent. Op 21 augustus 2009 vond er een controle plaats in het huis waar u verbleef. Omdat u niet in Neercolombo geregistreerd was, werd u door de politie aangehouden. Na een drietal dagen werd u met de hulp van de reisagent vrijgelaten en verbleef u tot aan uw vertrek in Sri Lanka in hetzelfde huis waar u voorheen werd opgepakt. Op 1 januari 2010 nam u het vliegtuig naar Pakistan, vanuit Pakistan reisde u verder naar Dubai en vanuit Dubai nam u een vlucht naar een voor u onbekende plaats. Van daaruit reisde u verder per auto. Na een rit van een negental uur kwam u op 6 januari 2010 in België aan en u vroeg hier op dezelfde dag asiel. Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer : een kopie van uw identiteitskaart, een affidavit van de Sinhalese oppositiepartij UNP, een kopie van uw geboorteakte, een handgeschreven brief van de Grama Niladhari van Cheddikulam gebaseerd op de verklaring van uw moeder dat u van Killinochi werd overgeplaatst naar het Arunasalam-kamp in Vavuniya waar u tot 25 juli 2009 verbleef, een Engelse vertaling van een brief van de Grama Officer gebaseerd op de verklaring van uw moeder dat u vanaf 25 juli 2009 in het Arunasalam-kamp verbleef en een vertaling van een brief van de Grama Officer van Sandilapay gebaseerd op de verklaring van uw moeder dat u sinds 2005 niet meer in Manipay woonde, maar naar Killinochi vertrok.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Sri Lanka diende te verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Geneefse Conventie en dat u bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka alsnog dergelijk bedoelde vrees meent te moeten koesteren of een reëel risico op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Uw verklaringen dat u gevisieerd zou kunnen worden, omdat u uit Killinochi kwam, strookt niet met de huidige situatie in Sri Lanka.

Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk van gemaakt om het hoog aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevindt te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de kandidaat-vluchteling aannemelijk heeft gemaakt dat hij tot een van de door het "UNHCR" opgesomde risicoprofielen behoort.

Uw vrees te worden vervolgd omdat u werd opgepakt in Killinochi behoort daar niet bij. Personen die verdacht worden van banden met "LTTE" kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de kandidaat-vluchteling daadwerkelijk banden heeft met "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Uit uw relaas kan echter niet worden besloten dat u door de Srilankaanse autoriteiten werd verdacht van banden met "LTTE". Dat u in 2005 Manipay verliet en naar Killinochi vertrok is louter om economische redenen. U verklaarde immers dat u naar Killinochi vertrok omdat uw oom daar werk voor u zou regelen. U werd weliswaar in het kamp van Vavuniya ondervraagd over "LTTE" maar niets wijst erop dat u ook van banden met "LTTE" werd verdacht. Zo verklaarde u immers dat u in tegenstelling met andere Tamils nooit geslagen werd en steeds in hetzelfde IDP-kamp kon verblijven en nooit naar een "High Security Camp" werd overgebracht. Ook het feit dat u toen u in Neercolombo aangehouden werd omdat u zich niet had laten registreren reeds na drie dagen werd vrijgelaten wijst er op dat u niet door de Srilankaanse autoriteiten wordt verdacht. Dat u na uw vrijlating door de politie van Neercolombo toch nog een aantal maanden in hetzelfde huis verbleef waar u voorheen was aangehouden relativeert tevens de ernst van uw ingeroepen vrees.

Verder zijn uw verklaringen over uw reisweg niet geloofwaardig zo weet u niet met welke paspoorten u vanuit Sri Lanka tot in België bent gereisd. Dat de reisagent u nooit zou geïnformeerd hebben onder welke nationaliteit u reisde is niet ernstig en doet vermoeden dat u voor de Belgische autoriteiten probeert te verhullen dat u met een eigen paspoort uit Sri Lanka bent vertrokken.

Uit wat voorafgaat volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. U

zegt dat er van alles kan gebeuren maar u blijft hierover vaag en de bewering dat mensen eventueel vragen zouden stellen over uw verblijf in de Vanni is louter hypothetisch.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin om te buigen. De kopie van uw identiteitskaart en geboorteakte geven een indicatie over uw identiteit en nationaliteit waaraan in casu niet wordt getwijfeld. De brieven van de Grama Officers en de Grama Nilhadari geven een indicatie dat u naar Killinochi bent vertrokken en mogelijks in een IDP-kamp verbleven heeft maar levert hiervan geen sluitend bewijs. Wat die brieven betreft is het tevens eigenaardig dat u slechts één originele brief kunt voorleggen en van de andere twee brieven enkel de vertaling. Wat betreft de brief van de "UNP" is het eigenaardig dat daarin staat vermeld dat u met de dood werd bedreigd, een gegeven waarover u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch voor het Commissariaat-generaal met een woord over rept.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de “Schending van artikel 1A Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, Schending van artikel 48/2 juncto 48/4 van de Vreemdelingenwet” en in een tweede middel op de “Schending van artikel 57/6 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht”.

2.2.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerd schending van de formele motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Het middel zal dan ook vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht worden onderzocht.

2.2.2. De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel berust in casu op de verkeerde voorstelling van de bewijslast. Met name stelt verzoeker “*Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Sri Lanka geen risico op ernstige schade zal lijden*” terwijl de bewijslast berust bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 195-196). De loutere bewering dat “*in Sri Lanka militairen willekeurige arrestaties, executies, eds... uitvoeren, zonder dat de overheid in staat is om hieraan verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden*” blijft niet enkel een ongestaafe bewering, maar wordt in concreto niet toegelicht terwijl de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn

asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Dit middel is, in zoverre al ontvankelijk aangevoerd, ongegrond.

2.2.3. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet betreft, wordt onder 'middel' of 'onderdeel van een middel' begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoeker zet nergens concreet uiteen waar en hoe de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnorm schendt. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

2.3. Verzoeker beroept zich in een derde middel op de *“Schending van het proportionaliteitsbeginsel”* en stelt *“Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat (...) met het hypothetisch voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen”*. Het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel is in onderhavige procedure niet aan de orde. Het komt immers de commissaris-generaal in zijn declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze, jegens de belangen van het onthaalland resorteert derhalve niet onder deze zeer specifieke declaratieve bevoegdheid (RvV 13 maart 2009, nr. 24.527). In zoverre al nuttig aangevoerd is dit middel dan ook ongegrond.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Hij legt fotokopieën van zijn identiteitskaart en geboorteakte voor. Gezien verzoeker geen origineel identiteitsbewijs met foto voorlegt, komt zijn voorgehouden identiteit niet met relatieve zekerheid vast te staan. Bijgevolg wordt evenmin aangetoond dat de overige neergelegde stukken verzoeker überhaupt aanbelangen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas en tast zijn geloofwaardigheid aan. Dit klemt te meer nu verzoeker zijn reisweg niet aantoont noch, aangezien hij met het vliegtuig reisde, een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij is aangekomen na zijn vliegreis uit Dubaï. Evenmin is aannemelijk dat verzoekers kennis over zijn reisweg zich beperkt tot de vermelding van twee paspoorten, het éne een *“donkerrood”* en het andere een *“donkergroen”* (zie gehoorverslag CGVS, P; 5-6). Verzoeker gaat immers voorbij aan de herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en op internationale vluchten, in het kader van een algemene politiek van versterkte grenscontroles en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Voor zover hij verklaart deze te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Aldus is zijn bewering via Pakistan en Dubaï naar een onbekend land te zijn gevlogen en een negen uur lange autorit naar België te hebben gemaakt, onvoldoende om een illegale reis toe te lichten. Dit tast op fundamentele wijze zijn geloofwaardigheid aan en aldus ook de waarachtigheid van de asielmotieven en zijn verklaring illegaal gereisd te hebben en geen paspoort te kunnen voorleggen.

3.2. De asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker geen persoonlijke band met het LTTE kon aannemelijk maken. Het verzoekschrift meent *“Verzoeker heeft ‘een gegronde toekomstige’ vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep, meer bepaald wegens het behoren tot de Tamil’s”* en *“Uit de feitelijke uiteenzetting van verzoeker tijdens zijn verhoor en de door hem voorgebrachte stukken blijkt degelijk dat hij als LTTE verdacht[e] behoort tot een risicogroep en een gegronde vrees heeft voor zijn leven”*.

3.2.1. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij verdacht wordt van persoonlijke banden met het LTTE. Zijn vertrek uit Manipey naar Killinochi in 2005 werd ingegeven door louter economische motieven (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Verzoeker beweert in januari 2009 te zijn opgepakt en ondergebracht in het vluchtelingenkamp van Vavuniya waar hij meermaals werd ondervraagd over banden met het LTTE. Zijn

verklaringen zijn onvoldoende om een dergelijke ervaring aannemelijk te maken en ook al zou geloof worden gehecht aan zijn beweringen, dan nog kan slechts blijken dat verzoeker nooit verontrust was gedurende zijn maandenlange verblijf in het kamp zodat hij duidelijk niet in de negatieve aandacht stond van de LTTE, of dat hij diende te ontsnappen. Verzoekers vertrek naar Neercolombo wordt evenmin verduidelijkt. Aangezien verzoeker na de beweerde politiecontrole opgepakt werd omdat hij niet geregistreerd was, is hij na drie dagen zonder gevolg vrijgelaten en bleef daarna nog maandenlang ongestoord in hetzelfde huis wonen. Verzoeker toont dan ook geen problemen aan met de Sri Lankaanse autoriteiten, laat staan dat hij verdacht werd van banden met het LTTE. Verzoeker licht overigens niet toe waarom de Sri Lankaanse autoriteiten hem überhaupt zouden verdenken. De neergelegde documenten zijn hiertoe evenmin nuttig. Vooreerst kan de Raad geen geloof hechten aan fotokopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Aan de brief van de Jaffna district UNP organizer kan geen bewijswaarde worden gegeven nu het een persoonlijke getuigenis is zonder officieel karakter en de inhoud strijdig is met verzoekers verklaringen die geen doodsb bedreigingen en aanvallen door racistische extremisten heeft gemeld. Voorts blijken de brieven van de Grama officer uit Cheddikulam en Sandilipay opgesteld op vraag van de moeder van verzoeker, zodat ze bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde hebben.

3.3. Verzoeker dient ten slotte in concreto aan te geven waarom de beweerde "toekomstige" vervolging niet louter hypothetisch is, te meer nu uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier geen groepsvervolging van Tamils kan blijken. Het UNHCR-rapport (d.d. 5 juli 2010) maakt geen dergelijke vaststelling en verzoeker voert evenmin nuttige informatie aan dat in tegenstelling tot wat de UNHCR-richtlijnen inzake Sri Lankaanse asielzoekers aangeven, een afkomst als Tamil uit het noorden of oosten op zich volstaat om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Verder kan erop gewezen worden dat verzoekers asielrelaas ongegrond is, hij geen risicoprofiel vertoont, noch aantoont dat hij verdacht wordt van banden met de LTTE.

3.4. Waar verzoeker het voordeel van de twijfel inroept, kan dit slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers relaas, blijkt noch uit elementen aangebracht door hemzelf, noch uit de objectieve informatie dat hij als Tamil een gegronde vrees voor vervolging heeft.

3.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker stelt *"Men kan niet ontkennen dat verzoeker een reëel risico loopt voor het lijden van ernstige schade bij een terugkeer naar Sri Lanka"*.

4.2. Verzoekers bewering *"Het CGVS bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Sri Lanka geen risico op ernstige schade zal lijden"* gaat eraan voorbij dat voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. In casu heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. Waar verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient hij elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit de objectieve informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat het gewapend conflict tussen het LTTE en de Sri Lankaanse overheid in mei 2009 een einde kende en er aldus in het noorden en oosten van Sri Lanka geen sprake meer is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, §2, c vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen objectieve elementen aan die deze informatie weerleggen. Evenmin toont verzoeker aan afkomstig te zijn uit dit deel van het land en desgevallend geen vestigingsalternatief te hebben.

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Tot slot voert verzoeker in een vierde en laatste middel de *“Schending van artikel 2, 3, 5 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden ondertekend op 4 november 1950 te Rome, en goedgekeurd bij wet van 13.05.1955”* aan.

5.1. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. De artikelen 2 en 3 EVRM stemmen inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

5.2. Wat de schending van artikelen 5 en 9 EVRM betreft, wijst de Raad er wederom op dat onder ‘middel’ of ‘onderdeel van een middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop de rechtsregel of rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden. Verzoeker zet nergens concreet uiteen waar en hoe de bestreden beslissing de aangevoerde rechtsnorm schendt. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één maart tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK